

Tänään kuvaasi saan kantaa rinnassani
sydämessä, johon muotos mallintaa
ääni itkujesi, jälki rikokseni,
josta maailma ei tahdo valittaa,
mutta jonka kaiku minuun uppoaa.

Tänään muistan pienoisia sormiasi
sydämessä, jossa yhä valittaa
ääni itkemättömien itkujesi,
joita elämä ei koskaan kuulla saa,
mutta joita sisimpäni kumpuaa.

Älä luule, että sinut yöhön unohdettu on.
Vaikka kesti kunnes itse tajusin,
olin vuoksesi niin rikki, että läpi ahdingon
sirpaleina tuhansina vaelsin.

Enää luule enpä, että olit möykky arvoton.
Toki kesti, kunnes itse tajusin,
kuinka antamalla sinut käsiin tuhopartion,
itsenikin tuleen tuimaan viskasin.